

Моят свят е млад и свободен

Какво поражда агресията? Този въпрос си задавам от известно време. Какво поражда агресията дори в мен самия? В приятелите ми? Във всички? Различните от масата, етносите, чужденците или друго, те ли я пораждат? Значи ли, че тя липсва, когато такива няма? Истината е че тя винаги е там в нас. Скрита в инстинктите ни, заложена в гените ни, за да оцелеем в природния свят. Нашето „То“, както казва Зигмунд Фройд.

Ние обаче сме създали общество, свят, паралелен на природния. Човешки свят, където агресията вече не е необходима, защото оцеляването ни някак е подсигурено. Но тя е налице, постоянно я срещаме, все по-често, тя се разраства като лавина, която ни залива. Залива и по-малките и младите, и всички... И отново се връщам на въпроса, какво поражда агресията? Уж сме все по цивилизовани, развити, технологични, европейци – а се държим все по първично.

В търсене на отговор говорих с приятел психолог, наблюдавах, разсъждавах и стигнах до следните изводи.

1. Съществува група хора, при които агресията е породена от семейството. Израстнали в насилие, то става типично и нормално поведение за тях. За тази група съм сигурен, че всички знаете подробности, затова няма да й отделям повече внимание.

2. При друга група хора агресията идва като резултат от несбъднати очаквания и представи за света и околните. Искат да постигнат нещо, то не става и се изпълват с емоции като гняв, разочарование, неудовлетвореност. Опитват се да променят резултата, трудят се, но неуспешно.

Тук има различни варианти за пример: Родителя, който работи постоянно, за да осигури детето си, но за сметка на това, то не само не е удовлетворено, но и са загубили връзката помежду си. Работника, който работи по 10 часа, заплащането му не само не е адекватно на труда, но и не получава дори уважение от шефа си, от колегите си. Не го уважават и в къщи, защото не може да удовлетвори очакванията на жена си, на детето си, на всички. Неудовлетвореност,

подтиснатост, ниска самооценка... и така...всеки ден, докато в даден момент това се натрупва и иска да излезе. Като агресия, като насилие, като вик: „Не мога повече така!“, „Писна ми да ме мачкат!“

И ако задълбоча още повече, може би трябва да започна още от училище. От живота на ученика, който бива подиграван, подтискан, тормозен от своите съученици, поради една или друга причина – килограми, материално положение или друго. Никой не иска да е „смотаняка“, но това го определят околните. Той също събира неудовлетвореност, разочарование, болка и така ден след ден, те се натрупват в него, докато в един момент се излеят чрез агресия. Агресия не винаги към другите, понякога и към самия себе си.

И така, агресията е налична, в който и да е от случаите. Тя бушува, изгаря вътрешностите, иска да изригне, но къде? Къде да се насочи? Кой да е потърпевшия? Кой ще плати, за собственото ми несправяне? Онези, които я породиха ли? Нее, там не може! Там се страхувам! Те са по-силни, по-харесвани, там отново ще съм губещ! И ето го идеалния обект. Някой случаен от група, която и без това е вече етикирана като лоша. Ако излее насилието си там, няма да е толкова укорително. Дори напротив, може да се възприеме като „справедливост“, като нещо добро, като геройство. Обществото ни сякаш оправдава такова насилие. И ето ще стоваря цялата си агресия върху роми или хомосексуалисти, или бежанци... Групи, които не могат да ме „смачат“, защото са по-долу поставени от всеобщото мнение. А нали бяхме равни...

Открих и още един нюанс на действителността. И така, освен, че ние българите сме агресивни, защото сме неоценени, едва ли не не можещи и несправящи се с проблемите си. Още от малки ни се вменява, че не сме най-добрите и че по – света са по-добри от нас. Но никой не ни показва как и какво да направим, за да станем по-добри и да разрешим проблемите си. Постоянно ни се натрапва, че едва ли не ние не сме важни. Проблемът в това е че ние израстваме с мисълта, че е лошо да си българин. Получаваме комплекса“българин“! Не се чувстваме оценени, както в собствената си страна, така и когато отидем в

чужбина, но когато дойде един чужденец, ние му се възхищаваме и автоматично го поставяме над себе си. А е много вероятно същият да не е толкова одобряван в собствената си държава. Той ходи с високо вдигната глава и множество хора са готови да направят всичко за него. Това поражда агресия, защото остава впечатлението, че той взима нещо, което не е заслужил, само защото е имал късмета да се роди в икономически по стабилна държава. Но истината е, че той нищо не ни е взел. Нищо, което самите ние не сме му дали. И не е проблема, че неговата глава е вдигната, а че нашите са приведени!

Мисля, че на младият българин му липсва модел, в който да вижда и да следва успели българи, които не се срамуват от националността си. Хора, които не са развили комплекса „българин“ и са намерили начин да се реализират и успеят. Нови съвременни модели, които да дадат посока и път, който може да се последва и който ще доведе до успешен резултат, постижим за всички. Трябва да вярваме повече в себе си и родината си, а не да сме навели глави и да виждаме само отрицателните страни. Мисля, че това ще спомогне за лечението на комплекса „българин“ и тогава когато уважаваме повече себе си, когато сме в успешния модел, ще ценим и другите различни от нас. Агресията би могла да намалее, защото ще сме премахнали основната и причина неудовлетвореността и разочарованието, че сме такива каквито сами сме избрали.

Иван Желев – 11^A клас

ПГВМ „Иван П. Павлов“ – Стара Загора